

"Начинът да се освободите от осъждането е да го замените с признателност".

Това е цитат от една моя любима книга, от която ще черпя повечето информация за този градеж. Авторът е Нийл Доналд Уолш, а книгата е „По-щастлив от Бог“. Всъщност въпросът е човек способен ли е да бъде по-щастлив от Бог... Отговорът е ДА.

Признателността е лекарство, което може да ви спаси от огорчението и тъмнината на осъждането, тя е най-бързият начин да се излекувате от разочарованието. Тя ще ви даде енергията, която ще ви покаже пътя. Опитайте някой път! Бъдете признателни, не осъждайте. Позволете признателността да замени осъждането и само след пет секунди цялостното ви възприятие за живота ще се промени за добро. Всъщност за да успеем да не осъждаме останалите, и да бъдем по-добри дори към себе си е необходимо да си зададем само два въпроса:

1. Какво мога да дам на другите?
2. Какво мога да дам на себе си?

Важно е никога да не разменяме реда на въпросите, защото отговора на втория въпрос винаги е първия. Когато успеем да наредим въпросите за себе си в тази последователност, и осъзнаем, че това е нашия път, животът ще придобие друг смисъл и значение. Няма нищо лошо в това да се опитате и да дадете нещо на себе си. Личната амбиция, личното щастие, личното удовлетворение и личното духовно израстване подклаждат огъня на желанието, на копнежа и на постиженията. Те са крайгълният камък на еволюцията. Напълно естествено е и не противоречи на духовноста човек да се стреми към конкретен резултат и да копнее за някакво постижение на лично ниво - включително и за богатство, слава и власт. Те са сред даровете на живота, част от насладите на човешкото съществуване и в тях няма нищо нередно. Важен е обаче начинът по който се опитваме да ги постигнем, и това не трябва да става за сметка на останалите хора.

Истината според мен е, че животът ни не е даден за самите нас, животът ни е даден за всички по света. Ако успеем да проумеем това твърдение ще осъзнаем, че ще получим което дадем, ще намерим себе си като изгубим себе си, че сме тук за да служим на другите. Това ме навежда на мисълта, че ако човек служи на другите сам, той ще ограничи количеството енергия, която произвежда, ако обаче съсредоточи вниманието си върху другите и се опита да приобщи още хора към каузата си, той ще умножи количеството произведена енергия по броя на хората включени в процеса, а това уважаеми братя, е което правим ние масоните, или поне към което трябва да се стремим. А енергията създава, и колкото повече енергия използва човек, толкова по-бързо и великолепно ще твори.

Ние всички трябва да сме едно. Помагайки на другите, ние помагаме на себе си, защото доброто, което отдаваме затваря кръга и се връща при нас. В живота всяко нещо е в затворен цикъл, дори да начертаете идеално права линия, след милиони или милиарди километри краищата и ще се съберат. Всичко в живота се движи спираловидно. Самият живот е цикъл без начало и без край. Това не означава, че няма защо да правим каквото и да било за условията тук и сега. От нас зависи. Правим нещо много свещено, нещо смело по време на живота си. Ние се самоопределяме във всеки миг от настоящето. Всяко действие е действие на самоопределяне. Включително и това да не правим нищо....

Човек не може да бъде отдаден изцяло на другите. Няма нищо лошо в това той да има лични цели в живота, но важно е да разберем, че най-добрият начин да постигнем всичките си цели и да живеем живота, за който сме мечтали е да помогнем на другите да постигнат целите си и да живеят живота, за който те са мечтали, така ние ще открием пътя към трайното щастие.

„И както искате да постъпват с вас човеците, тъй и вие постъпвайте с тях“

Сигурно ви е познат този израз, слоган, цитат, или може би закон за някои!

Човек иска да елиминира бедността, лишенията и безнадежността, да сложи край на тиранията и потисничеството, да спре болката на всички хора по света, но не може. Това може да се случи ако не един човек или шепа хора го желаят, желанието трябва да е колективно и ще стане. Сигурен съм в това.

„Всичко, което човечеството е причинило на човечеството, може да бъде поправено“

Важно е всички хора да приемат тази идея, и да осъзнаят, че това е пътя към по-добър и пълноценен живот. Живот, в който искаме да живеем, в който искаме да живеят децата ни. Вярвам, че това скоро ще се случи, че хората ще узреят, ще се надигнат и ще търсят промяната, осъзнавайки какъв искаме да бъде животът на планетата ни. Толкова мъка има на този свят, която можем да облекчим, която можем да победим, която можем да превърнем в щастие. Да помогнем дори на един човек да бъде щастлив означава, че сме си изпълнили мисията, за която сме предопределени и за, която си струва да съществуваме.

„Щастието е въпрос на избор“

Всеки човек иска да узнае какви са правилата да бъде щастлив, иска да узнае формулата за да постигне своята нирвана, а всъщност щастието е винаги пред теб, просто чака да го сграбчиш с две ръце и да не го пускаш. И пътят е по-гладък когато насочиш част от усилията си към това да помагаш на другите, защото „Това, което дадеш, това ще получиш“. Преди да се научим да обичаме всички останали, няма как да обикнем себе си истински.

И всичко написано по-горе ме кара да си мисля, че всичко се свежда до личният избор, избор който ние правим за себе си и с него влияем на всички и всичко около нас. Ние решаваме дали да замърсим около нас, или да посадим едно дърво. Дали да нараним някой, или да направим добро за него. Има хора, които са удовлетворени от това да наранят някой за лична изгода, или просто защото искат той да се чувства по-зле от тях. Има и хора, които изпитват удоволствие от факта, че са направили добро на някой и изпитват наслада от това, че са направили някой по-щастлив.

Вие от кои искате да бъдете?